

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE
HRVATSKE

Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-264/18-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i Mirjane Čačić, članica vijeća, te sudske savjetnice Žanet Vidović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š. iz Z., kojeg zastupa opunomoćenica S. D., odvjetnica iz Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 18. rujna 2018.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/18-01/83, urbroj: 401-01/05-18-2 od 24. svibnja 2018.

II. Odbija se zahtjev za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika odbija se žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Županijskog državnog odvjetništva u Vukovaru, broj: PPI-DO-7/2017-22 od 23. siječnja 2018., kojim se odbija njegov zahtjev za pristup informacijama, broj: 17-2480/17-122/36 od 24. srpnja 2017., a kojim je tužitelj tražio zbirni godišnji popisni list za 2016. godinu za najmanje dva, ali ne više od tri zamjenika u Županijskom državnom odvjetništvu u Vukovaru po nasumičnom izboru službenika za informiranje.

Tužitelj u tužbi protiv osporenog rješenja ukazuje na bitnu povredu načela upravnog postupka iz članka 30., te članka 51. i 52. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj: 47/09.), jer niti tuženik, a niti prvostupanjsko tijelo nisu tužitelja upoznali sa sadržajem Upute za ocjenjivanje dužnosnika u državnom odvjetništvu od 3. lipnja 2001., koju je donio Glavni državni odvjetnik, te s pribavljenim mišljenjem Ureda vijeća za nacionalnu sigurnost, niti s njegovim sadržajem, kao ni s tim da je imenovana radna grupa pri prvostupanjskom tijelu za provedbu testa razmjernosti i javnog interesa, koji je proveden i u spisu postoji zapisnik o tomu. Smatra da je stranka u postupku, te da stoga ima pravo sudjelovati u ispitnom postupku sve do donošenja odluke o upravnoj stvari. Nadalje, tužitelj ukazuje na izrazitu paušalnost i nerazumljivost obrazloženja osporenog rješenja, pri čemu upire na nejasnost sadržaja u vezi medija koji se u rješenju spominju, čime je počinjena i povreda upravnog postupka iz članka 98. stavka 5. Zakona o

općem upravnom postupku. Pogrešnu primjenu materijalnog prava tužitelj nalazi u tomu što, prema članku 36. stavku 3. točki 7. i 8. Zakona o državnom odvjetništvu („Narodne novine“, broj: 76/09., 153/09., 116/10., 145/10., 57/11., 130/11., 72/13., 148/13., 33/15. i 82/15.), u radu državnog odvjetništva smatraju se tajnima podaci iz evidencija državnih odvjetnika i zamjenika državnih odvjetnika, te ocjene obnašanja državnoodvjetničke dužnosti, a prema članku 36. stavku 4. istog Zakona, poslovnikom državnog odvjetništva utvrđuju se stupnjevi tajnosti podataka koji su označeni kao tajni, postupak klasifikacije i deklasifikacije, pristup podacima, njihova zaštita i nadzor, dok je člankom 65. stavak 3. točka b. Poslovnika državnog odvjetništva („Narodne novine“, broj: 5/14. i 123/15.), određeno koji se sve podaci klasificiraju stupnjem tajnosti „POVJERLJIVO“. Smatra da se tuženik u osporenom rješenju nepotrebno osvrće na provođenje postupka deklasifikacije prema članku 14. stavak 1. i stavak 2. točka 3. Zakona o tajnosti podataka („Narodne novine“, broj: 79/07. i 86/12.), obzirom da je člankom 15. stavak 2. točka 1. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj: 25/13. i 85/13. - dalje u tekstu: ZPPI), nakon provedenog testa razmjernosti po članku 16. toga Zakona, moguće djelomično ili u cijelosti omogućiti pristup informacijama koje su klasificirani podatak na način da se ne ugroze zaštićene vrijednosti. Osvrćući se i na druge razloge zbog kojih smatra da osporeno rješenje nije na zakonu utemeljeno, tužitelj predlaže ovom Sudu da, nakon održanog ročišta, donese presudu kojom se djelomično poništavaju rješenja javnopravnih tijela te se nalaže Županijskom državnom odvjetništvu u Vukovaru da tužitelju omogući pristup izrijeком opisanog informaciji, uz naknadu troškova predmetnog upravnog spora.

Tuženik, u opširnom odgovoru na tužbu, ostaje kod razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja, te smatra navode tužbe neosnovanim. Nastavno u očitovanju detaljno se osvrće na pojedine prigovore iz tužbenog zahtjeva, ističući, pored ostalog, da nije počinio bitne povrede načela upravnog postupka na koje tužitelj upire u tužbi, jer se u ovom slučaju ne provodi ispitni postupak. Tuženik ostaje i pri tvrdnji iz osporenog rješenja u kojem navodi kako analizom sadržaja u medijima, osim interesa tužitelja, nije utvrdio postojanje javnog interesa za zatraženom informacijom, a što sve nastavno u odgovoru detaljno obrazlaže. Dodaje kako vlasnik podataka odlučuje o potpunoj ili djelomičnoj deklasifikaciji zatražene informacije, te je u ovom slučaju vlasnik informacije, uz ispravno proveden postupak, odlučio zadržati stupanj tajnosti „POVJERLJIVO“ za sve dijelove zatražene informacije, pri čemu upire i na stajališta ovog Suda s tim u vezi. Navodeći opširno i druge razloge kojima otklanja osnovanost tužbenih navoda tužitelja, tuženik predlaže ovom Sudu odbiti tužbu i potvrditi osporeno rješenje.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.), odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju, koji se na isti očitovao podneskom od 27. kolovoza 2018., u kojem ponovno ukazuje na bitne povrede upravnog postupka iz članka 30. i članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku, te predlaže donijeti presudu kojom se tužbeni zahtjev usvaja uz naknadu troškova spora.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, ovaj Sud nalazi da time što je odbio žalbu, tuženik nije povrijedio zakon na štetu tužitelja, pri čemu je za svoju odluku dao valjane, iscrpno i argumentirano obrazložene razloge, utemeljene na podacima sveza spisa i pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava.

Naime, odredbom članka 15. stavka 2. točke 1. ZPPI-a propisano je da tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informaciji ako je informacija klasificirana stupnjem tajnosti, sukladno zakonu kojim se uređuje tajnost podataka.

Prema odredbi članka 16. stavka 1. citiranog Zakona, vlasnik informacije iz članka 15. stavka 2. točke 1. ovoga Zakona, po prethodno pribavljenom mišljenju Ureda vijeća za nacionalnu sigurnost, dužan je, prije donošenja odluke, provesti test razmjernosti i javnog interesa, kod

provođenja kojeg je, sukladno stavku 2. citirane zakonske odredbe, dužno utvrditi da li se pristup informaciji može ograničiti radi zaštite nekog od zaštićenih interesa iz članka 15. stavaka 2., 3. i 4. ovoga Zakona, da li bi omogućavanjem pristupa traženoj informaciji u svakom pojedinom slučaju taj interes bio ozbiljno povrijeđen te da li prevladava potreba zaštite prava na ograničenje ili javni interes. Ako prevladava javni interes u odnosu na štetu po zaštićene interese, informacija će se učiniti dostupnom.

Odredbom pak članka 8. Zakona o tajnosti podataka („Narodne novine“ broj: 79/07. i 86/12.) propisano je da se stupnjem tajnosti „POVJERLJIVO“ klasificiraju podaci čije bi neovlašteno otkrivanje naštetilo vrijednostima iz članka 6. toga Zakona, a kojom odredbom su opisane vrijednosti koje se štite tim stupnjem tajnosti.

Razmatrajući sadržaj tužiteljevog zahtjeva za pristup informacijama, kao i podatke sveza spisa pribavljene u postupku povodom tog zahtjeva, osobito mišljenje Ureda vijeća za nacionalnu sigurnost Republike Hrvatske, klasa: 008-01/15-01/14, urbroj: 50439-05/22-18-222 od 12. siječnja 2018. te test razmjernosti i javnog interesa, ovaj Sud nalazi da se osporeno rješenje ne može ocijeniti nezakonitim iz razloga na koje tužitelj upire u tužbi. To stoga jer je tuženik svoju odluku utemeljio na činjenicama koje su u postupku pravilno i u potpunosti utvrđene, nakon čega je, pravilnom primjenom relevantnih odredaba mjerodavnog materijalnog prava, osnovano zaključio kako, s obzirom da je u ovoj upravnoj stvari riječ o informacijama klasificiranim stupnjem tajnosti „POVJERLJIVO“, razlozi za ograničenjem od pristupa prevladavaju nad razlozima za omogućavanjem pristupa traženoj informaciji, radi čega je prvostupanjsko javnopravno tijelo pravilno postupilo kada je, primjenom odredbe članka 23. stavka 5. točke 2. ZPPI-a, zahtjev tužitelja odbilo.

Pri tomu je tuženik dao detaljnu i jasnu analizu razloga kojima se rukovodio zaključujući kako zaštita učinkovitosti i integriteta rada državnog odvjetništva u konkretnom slučaju preteže nad mogućnošću kontrole nad radom tijela javne vlasti od strane javnosti, a koje razloge u cijelosti prihvaća i ovaj Sud, jer su zasnovani na pravilnoj ocjeni dokaza provedenih u postupku te na pravilnom tumačenju relevantnih odredaba materijalnog prava primijenjenog u postupku.

Sud ne nalazi osnovanim niti prigovor bitne povrede pravila upravnog postupka na koje tužitelj ukazuje u tužbi. Naime, imajući u vidu da ZPPI regulira pravo na pristup informacijama koje tijela javne vlasti već posjeduju, dakle, da se ovdje u stvari radi o rješavanju temeljem službenih podataka kojima raspolaže tijelo javne vlasti, ovaj Sud nalazi da se u postupcima koji se vode temeljem ZPPI-a primjenjuju odredbe članka 48., u vezi članka 50. stavka 1. točke 1. Zakona o općem upravnom postupku, koje propisuju neposredno rješavanje upravne stvari, a u kojem slučaju se odluka može donijeti bez izjašnjavanja stranke i bez provođenja posebnog ispitnog postupka.

Kako je, dakle, osporeno rješenje doneseno u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo pravno relevantne razloge, obrazložene u smislu članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku, to ovaj Sud nije našao osnove osporeno rješenje ocijeniti nezakonitim. Ovo osobito imajući u vidu da tužitelj pravilnost osporenog rješenja pobija ukazujući na iste činjenice i dokaze na kojima je rješenje tuženika utemeljeno, ali ih drukčije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju interpretaciju primijenjenog materijalnog prava, što nije od utjecaja na drukčije rješenje ove stvari.

Iz navedenih razloga Sud nije ocijenio potrebnim održati raspravu u predmetnom upravnom sporu. Naime, Sud je tijekom ovog spora tužitelju dostavio odgovor na tužbu koji je dao tuženik, čime mu je omogućio očitovanje na navode tuženika, nakon čega je, razmatrajući sve podneske zaprimljene od stranaka tijekom predmetnog upravnog spora, zaključio kako tužitelj svojim tužbenim navodima osporava samo primjenu prava, zbog čega je, u smislu ovlaštenja iz članka 36. točke 4. Zakona o upravnim sporovima, predmetni spor riješio bez rasprave.

U odnosu na zatražene troškove ovog spora napominje se da je odredbom članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima propisano da se troškovi upravnog spora priznaju razmjerno uspjehu u upravnom sporu, pa, kako je tužitelj u cijelosti izgubio ovaj upravni spor, to je zahtjev za naknadu troškova spora valjalo odbiti.

Slijedom izloženog, a s obzirom da ovaj Sud nije našao osnove osporeno rješenje, uz obrazloženje kakvo je njime dano, ocijeniti nezakonitim, to je valjalo, temeljem odredbe članka 57. stavka 1. i članka 79. stavka 6. Zakona o upravnim sporovima, odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 18. rujna 2018.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.